

Story of love

เทใจรัก คลาสโนวา

มาระนา

Story of love

เทใจรัก ศาลาไมวา

มาระโนด

เกรใจรักกาลโนวา

แต่งโดย การินดา

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ ISBN 978-616-240-117-6

ราคา 219 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดยบรรณารักษ์นิพนธ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอนจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ริณวงศ์ กอนจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	ลาโรจน์ มาเจริญ, ฐิติพร นิมาติ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	LWCs พงศาทอง, กอนกุล แซ่ฉ่อง
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	บรรณพร ตีระสุวรรณ
พิมพ์	ออฟเซต กรีนมินด์

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมินด์

เลขที่ 1/554 ถนนราชดำเนิน กรุงเทพมหานคร 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดทำขายทั่วประเทศโดย

กรีนมินด์ บัคส์

เลขที่ 1/554 ถนนราชดำเนิน กรุงเทพมหานคร 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สภากิจการรายวัน ติดต่อจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์
กระดาษกบอบสายตากันรัง
www.greenread.com

คำนำ

สวัสดิ์ละ แหมเข้าไปสับกับสั๊กนั๊กแล้วละละ สำหรับนิยายเนื้อหาน่ารัก
แนวๆ นี้ ฮาๆ ก่อนหน้านี้อาจจะเกลียดเสียงปนแล้ว ๆ ขาวว่า เรื่องก่อนหน้า
ดูจะยิ่งกันเลือดท่วมจอ ดังนั้นพอมาถึงเรื่องนี้บทบาทการยิงกัน ก็เลยน้อยลง
ไปบ้าง ...แต่เนื้อหาคะแน่นเนื้อหา

ตอนจะแต่งเรื่องนี้ การทะเลาะคู่กับพี่บ๊อสาวอยากเขียนนิยาย
ยาวๆ น่ารัก (?) ใส (?) หวาน (?) สรุปแล้วที่ว่ามาทั้งหมดล้วนเป็นภาพลวงตา
(ฮ่าๆ) ฮาๆๆ จริงๆ แล้วนิยายเรื่องนี้ การทะเลาะคิดว่าจะออกแนวผู้หญิงเสกกับ
หนุ่มเจ้าชู้เสียมากกว่า แต่ไปว่าจะยังอิงก็ตาม นางเอกในเรื่องของการทะเลาะก็
ยังคงแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งในด้านจิตใจ ที่แสนจะมั่นคงให้ได้เห็นกัน
เหมือนเดิม เรื่องนี้ขำจะเป็นพระเอก นางเอก หรือตัวประกอบทั้งหลายก็ล้วน
แล้วแต่มีความรักในแบบต่างๆ กันไปมากมายละ แต่ไปว่าจะเป็นความรักแบบ
ไหน คำเรียกขาน และความหมายของมันก็ยังเหมือนเดิมละ

เหมือนกับที่การทะเลาะอยากจะให้ทุกท่าน ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้มีความสุข
เหมือนเดิมเช่นกัน

ด้วยรัก

การทะเลาะ

เทใจรักกาลโนวา

บทที่ 1

ปรี๊ด ๆ ๆ ๆ

ปรี๊ดดดดดดดด

เสียงเครื่องรถยนต์ ล้วนจากท่อไอเสีย และรุดรามามากมายที่ปรากฏให้เห็นบนท้องถนนในกรุงเทพฯ เมืองหลวงของประเทศไทย เป็นสิ่งปกติที่ผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นคุ้นเคยกันดี ทุกคนต่างรีบเร่ง ทุกสิ่งทุกอย่างดูรวดเร็วราวกับผลงานที่แตกออกจากวัง สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ชาวกรุงทั้งหลายปฏิบัติซ้ำ ๆ กันทุกเช้า สิริพัศตรา ก็เช่นเดียวกัน

ท่ามกลางรถจำนวนมากที่กำลังติดอยู่บนท้องถนน สิริพัศตรา สาวสวยประจำออฟฟิศยกข้อมือบอบบางขึ้นดูนาฬิกาเป็นรอบที่เท่าไรก็จำไม่ได้ว่าบอบบางนั้นคร่อมอยู่บนหลังมอเตอร์ไซด์วินเจ้าประจำ ในกรุงเทพฯ แบบนี้

มอเตอริโซต์วินเรียกได้ว่าเป็นยานพาหนะช่วยชีวิตของบรรดามนุษย์เงินเดือนอย่างพวกเธอ

“ไม่ว่าจะรถติด ไม่มีเงินนั่งแท็กซี่ สะดวกรวดเร็ว หรือว่าความสนุกสนานตื่นเต้น (?) มอเตอริโซต์วินช่วยคุณได้เสมอ

“รีบหรือน้อ” พี่ชายเบอร์สิบสี่หันหน้าที่มีหมวกกันน็อคมาถาม ขณะที่ทั้งคู่กำลังติดไฟแดงอยู่ที่สี่แยกแห่งหนึ่ง

“เหมือนเดิมแหละพี่”

หญิงสาวทำงานที่บริษัทแห่งนี้มาเกือบสองปี ตลอดสองปีมานี้ เธอเป็นลูกจ้างประจำของวินมอเตอริโซต์แทบจะทุกวัน ยกเว้นวันจันทร์กับวันอังคารที่ยังพอจะลากสังขารตื่นเข้ามาทำงานทัน นอกนั้นอีกสามวันที่เหลือไม่ต้องไปพูดถึง ด้วยเพราะเหตุนี้สิริพัตราจึงเข้าใจดีว่า อีกฝ่ายกำลังพูดถึงอะไร

เมื่อคำถามนี้ออกมาจากปากของพี่มอเตอริโซต์วินนั้น หมายความว่านับตั้งแต่ช่วงเวลานี้ไปจะเป็นการทำเวลาที่น่าตื่นเต้น และระทึกขวัญยิ่งกว่านั่งรถไฟเหาะในสวนสนุกเป็นร้อยเท่า

“ถ้าอย่างนั้นไปทวมลัดกันดีกว่า จับให้แน่นๆ ละ”

ฮือๆ ได้เวลาแล้วสินะ

“ละพี่ ระวังด้วยนะละ” เสียงของสิริพัตราสั้นน้อยๆ แต่ถ้าไม่ทำแบบนี้ก็ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว!

“เอาละถ้าฉันก็ไปกันเลย”

พี่มอเตอริโซต์วินหันหัวรถออกจากถนนที่เต็มไปด้วยการจราจรดับถ่มหลังจากที่หลุดเข้ามาในซอยเล็กๆ ซอยหนึ่งวินาทีนั้นเองความตื่นเต้นก็ได้เริ่มขึ้น (?)

“บรีนๆๆ...บรีนนนนนนน”

กรี๊ดดด...แม่จำช่วยด้วย!

รถมอเตอริโซต์พุ่งออกตัวไปข้างหน้า เร็วยิ่งกว่าจรวดของนาซ่า สิริ

พัตราที่นั่งซ้อนอยู่ทางด้านหลังถึงกับหลับตาปีไม่กล้ามองไปข้างหน้าเพราะความสยดสยอง ซอยนี้เป็นทางลัดที่บรรดามอเตอร์ไซด์วันแฉนี้ใช้กันเป็นประจำเวลาเร่งด่วน ปัญหาก็คือพอเข้าซอยนี้มาได้พวกพี่ๆ ก็มักจะเร่งเครื่องบิดกันสุดตัว จนกระทั่งหมวกกันน็อคที่เธอสวมอยู่ถึงกับปะเียบปะยวบราวกับจะหลุดออกไปทั้งๆ ที่ล็อกเอาไว้เรียบร้อยแล้ว มีหน้าซ้ำซอยนี้ก็ไม่ใช่อะไรขอยโล่งๆ บ้านคนจำนวนมากตั้งอยู่ ตามรายทางและยังมีรถเข็นขายของ กระถางต้นไม้ รถที่จอดอยู่ข้างๆ ทาง หากไม่ชำนาญจริง แต่เสียหลักนิดเดียวคงได้ไปนอนอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ข้างทางแน่

แต่เพราะด้วยความชำนาญของพวกพี่วิน (วินมอเตอร์ไซด์) และความกลัวว่าจะต้องถูกหักโบนัสทำให้บรรดาพนักงานบริษัทบริเวณนี้ยินดีที่จะเสี่ยง (ขี้ปรีๆ นะตัวเอง) สิริพัตราเองก็เป็นหนึ่งในนั้น นี่ถ้าไม่มีโบนัสก้อนโตกับกลัวว่าจะถูกหักเงินเดือนเธอคงไม่กล้านั่งมอเตอร์ไซด์ที่ขับอย่างกับอยู่ในสนามแข่งฟอร์มูล่าวันหรอก!

สิบห้านาทีต่อมา....

ก็ก๊กๆก๊

สิริพัตราค่อยๆ ลงจากมอเตอร์ไซด์ช้าๆ เพราะขายังสั่นไม่หาย มีหน้าซ้ำหน้ายังชาไปหมดเพราะโดนลมตีใส่ตอนที่ซ้อนมอเตอร์ไซด์อยู่ (ตอนนี้ต่อให้โดนใครตบหน้าก็ไม่รู้สึกอะไรแล้วละ) และด้วยความกลัวใบหน้าสวยจึงขีดลงอย่างเห็นได้ชัด

แต่ก็เอาเถอะ ยังไงก็เป็นแบบนี้มาสองปีแล้วนี่นา

"เป็นไฉนน้อง หันซ้าย"

"หันละพี่ ขอบคุณนะค่ะ" หญิงสาวพูดพร้อมกับยื่นเงินให้ น้ำตาปริ่มขอบตาด้วยความตื่นเต้นที่รอดชีวิตมาได้ (อะไรจะขนาดนั้น)

"อ้าวยยสิริ โชคดีจังเลยนะที่วันนี้มาทัน" เสียงตะโกนดังมาจากหญิงสาว

อีกคนที่เพิ่งลงมาจากรถประจำทาง และกำลังเดินมุ่งหน้ามาทางเธอ

“ก็ใช่เน่สิ แต่ดันต้องมาทรมาลัดซะได้ นี่ก็จะตายซะแล้ว” สิริพัศราหันไปตอบ ทั้งยังยินยอมจนกระทั่งผู้หญิงคนนั้นเดินมาถึงตรงที่ตัวเองยืนอยู่ จากนั้นทั้งคู่ก็เดินเข้าตึกไปพร้อมๆ กัน

“ก็เชอมันคันชอบคันสายนี่ บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าให้ย้ายมาอยู่ที่คอนโดข้างบริษัทจะเลย จะได้ไม่ต้องเสี่ยงชีวิตกับวินมอเตอร์ไซด์เกือบทุกวันแบบนี้”

สินหนึ่งในกลุ่มเพื่อนซี้ที่เข้าทำงานพร้อมๆ กันเริ่มเปิดฉากบ่นสิริพัศราเหมือนทุกๆ เข้าที่ทั้งคู่เจอกัน ก่อนหน้านี้สักครึ่งหรือสองครึ่งสินเคยไปนอนที่ห้องพักของสิริพัศรามาก่อนแล้วก็คันสายนี่ เธอจึงมีโอกาสดูรับบริการวินมอเตอร์ไซด์ที่ว่านี่ร่วมกับสิริพัศราเป็นครั้งแรก และนั่นทำให้สินถึงกับสาปส่งการนั่งรถมอเตอร์ไซด์ไปตลอดชีวิต

“ไม่เอา่น่า หน้าอย่างฉันจะเอาเงินที่ไหนมาเช่าคอนโดแพงๆ แฉวนี้ แค่อำต๋ารงชีวิตของฉันก็เต็มกสินแล้ว จะให้ฉันหาเรื่องกินแกลบโดยการเช่าคอนโดเพิ่มนะเธอ ไม่มีทางหรอก”

“โห ยัยงก ตรวที่แล้วหล่อนก็ได้เป็นพรีเซ็นเตอร์ให้กับบริษัทไม่ใช่หรือไ้ แล้วเงินที่ได้พิเศษบวกกับโบนัสพิเศษพวกนั้นไปไหนแล้วละ เงินนั้นนะพอที่จะซื้อคอนโดราคาไม่แพงมากแฉวนี้เลยด้วยซ้ำนะ”

บริษัทของทั้งสองสาวเป็นบริษัทที่เกี่ยวกับการผลิตอุปกรณ์กีฬาต่างๆ ปีจะมีการผลิตโฆษณาตัวใหม่เพื่อโปรโมทบริษัท และโฆษณารั้วล่าสุดสิริพัศราก็คือได้เป็นหนึ่งในพรีเซ็นเตอร์โฆษณานั้นอย่างไม่ต้องผิน

ด้วยใบหน้าเรียวยาว เครื่องหน้ากระจุมกระจิม ทั้งยังมีเรือนร่างที่สมส่วนจนช่างภาพของบริษัทถึงกับเอ่ยปากชม จึงทำให้สิริพัศรากลายเป็นขวัญใจช่างภาพที่ตรงต่อตำแหน่งมาสองปีซ้อนแล้ว ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่สินจะสงสัยว่าเงินก้อนโตที่สิริพัศราได้มาจากการทำงานพิเศษนั้นหายไปไหน

“ก็ไม่ได้หายไปไหนหรอกว่าจะเก็บเงินปลูกบ้านให้พ่อกับแม่ซักหลั้

นะ นี่ก็ใกล้จะครบแล้วละ” หญิงสาวพูดด้วยสีหน้าภาคภูมิใจอย่างปิดไม่มิด

ศิริพัตราเป็นหญิงสาวจากต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ เมื่อหลายปีก่อน พอเรียนจบก็หามานำที่นี้ เธอเป็นลูกสาวคนที่สอง มีพี่สาวกับน้องชายอย่างละคนซึ่งทั้งคู่ก็ทำงานแล้วเช่นกัน เพียงแต่พี่สาวคนโตรับราชการอยู่บ้านเกิด ส่วนน้องชายคนเล็กก็รับหน้าที่ทำไร่แทนพ่อกับแม่

สินีทำหน้าที่ตาประหลาดใจ เพราะไม่คิดว่าเพื่อนสาวจะมีความคิดยาวไกลไปถึงขั้นนั้นแล้ว เพราะถ้าพูดกันจริงๆ แล้วผู้หญิงอายุยี่สิบสามก็น่าจะอยู่ในวัยที่กำลังทำงานและใช้ชีวิตโสดกันอยู่เลยไม่ใช่หรือ

หึๆๆๆ เอาเรื่องเหมือนกันนะเนี่ย

“หน้าอย่างเธอฉันคิดว่าแค่บ๊ายเล่นก็พออย่างเดียวจะอีก ที่แท้ก็มีความติดกับเขาเหมือนกันนี่”

“โห ยัยนี้ พูดอย่างนี้จะว่าฉันไม่หรอกอะ”

สินีหัวเราะเสียงดัง จากนั้นก็รีบเดินเข้าตึกสำนักงานไปโดยมีศิริพัตราทำหน้าที่นำทางไปติดๆ

ใช่แล้ว ความลับที่ทำให้ศิริพัตรามีหุ่นดีสมส่วน และสุขภาพแข็งแรงเป็นเพราะเธอชอบไปออกกำลังกายบ่อยๆ หญิงสาวเป็นสปรอตเกิร์ลตัวจริงไม่ว่าจะเป็นกีฬาทางน้ำหรือทางบก ซึ่งก็เป็นเพราะเมื่อสมัยเด็กตอนที่อยู่ต่างจังหวัด หญิงสาวเป็นพวกแก่นแก้วชอบวิ่งชนไปโน่นมานี่อยู่บ่อยๆ จึงถูกจับเข้าชมรมกีฬาตั้งแต่เด็กๆ ตั้งแต่นั้นมาศิริพัตราก็สนใจกีฬาแทบทุกชนิดและส่วนใหญ่ก็ทำได้ดีเสียด้วย ดังนั้นพอโตขึ้นนิสัยเหล่านี้ จึงติดมาอย่างช่วยไม่ได้ ดังนั้น เวลาวันหยุดหรือตอนเย็นที่ไม่เหนื่อยจากการทำงานมากนัก หญิงสาวก็มักจะไปที่สปรอตคลับใกล้ๆ กับที่ทำงานก่อนจะกลับบ้าน ทว่ายังมีอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้ศิริพัตราต้องไปที่นั่น

“อ้าว ว่ายังไฉะสาว ๆ วันนี้มาทันแบบฉิวเฉียดกันเลยนะ”

ทั้งคู่ก้าวเท้าเข้าไปในแผนกฝ่ายขายเพียงไม่กี่ก้าว เสียงแหลมสูงของ

ตเซนทร์ขายหนุ่มร่างใหญ่ แต่หัวใจสาวก็ดังมาให้ได้ยิน

สินหันไปปรียอิมหวานให้รุ่นพี่ที่เข้ามาทำงานก่อนหลายปี แต่กลับเป็นเพื่อนซี้ในกวันเดียวกัน “แหม ใครเขาจะอึดอีกเหมือนพี่ซำละละ ว่าแต่มาแต่เช้าแบบนี้ ไม่ใช่ว่าเมื่อตื่นอยู่กินข้าวต้มมีตึกแถวนี้หรอคะ”

ตเซนทร์รีบจุปากหันทีพร้อมก้มมองไปรอบๆ โชคดีที่ยังไม่ถึงเวลาเข้างานพนักงานส่วนใหญ่ยังไม่ได้นั่งประจำโต๊ะเรื่องเมื่อครู ก็เลยไม่มีใครได้ยิน

“ไม่ต้องพูดมากเลยยัยชะนี บอกก็ต้งก็หนแล้วว่าให้เรียกพี่น้ำหวานทำไมชอบเรียกชื่อนั้นจังเลยอะ” พี่ซำของสินพูด พร้อมกับสะบัดหน้าแบบงอนๆ ชื่อเล่นที่สินเรียกเมื่อครูเป็นชื่อเล่นที่ทามบ้านของตเซนทร์เรียกมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย แต่เพราะตเซนทร์ร่างเป็นชายแต่ใจเป็นหญิงก็เลยไม่ค่อยชอบชื่อนี้เท่าไรนัก ดังนั้นพอเริ่มเข้ามหาวิทยาลัยก็เลยเปลี่ยนชื่อตัวเองให้ทุกคนเรียกกันว่าน้ำหวานแทน

“อะๆ ยัยนี้มันอิจฉาพีนะสิ ที่พี่มีตนร่อยูที่บ้าน ส่วนมันอดอยากมาหลายเดือนแล้ว” ศิริพิตรหัวเราะร่วน ฉวยโอกาสเล่นงานเพื่อนสาวจอมบ่นไปในตัว

“ตาย จริงหรือยะ แบบนี้เตี้ยก็เหียวหมดหรอ กสนใจของปลอมปะละ ฉันทมีสำรองเพียบเลย” เจตเซนทร์ทำหน้าต๋นมีหน้าซำมีน้ำลายย้อยแหวมูมปาก (บ้าแล้วยัยนี้)

คราวนี้ทั้งตเซนทร์ทั้งศิริพิตรยังหัวเราะกันยกใหญ่ เมื่อสินทำหน้าบึ้งต๋น ถึงเพื่อนสาวจะขี้นบ แต่ก็กลับเป็นหญิงสาวแสนซื่อติดกับบุคลิกมาดมันของตัวเองไปไกล ยิ่งพอพูดเรื่องทะเลาะลามกยิ่งไม่ต้องพูดถึง สินมักจะหน้าแดงกำพูดไม่ออกบอกไม่ถูกประจำ

“ฉันทไม่พูดกับพวกเธอแล้ว”

พูดจบสินก็สะบัดหน้าหนีไปทันที ทั้งให้สองสาวหัวเราะกันท้องถัด

ห้องแข็งแต่เข้า

งานของศิริพัตราในบริษัทก็ไม่มีอะไรมาก เธอทำงานอยู่ที่แผนกขายสินค้าทั้งนำเข้าและส่งออก บริษัทของเธอเป็นทั้งตัวแทนนำเข้าสินค้าก็หา มีี้ออย่าง ทั้งยังผลิตสินค้าแบรนด์ของตัวเอง เพื่อส่งออกและจัดจำหน่ายในประเทศอีกด้วย ดังนั้นแผนกของศิริพัตราจึงเป็นแผนกที่มีงานล้นมือ ดังนั้นพนักงานในแผนกนี้จึงมีจำนวนมากที่สุดในบริษัท ทว่าแต่ละคนก็จะรับผิดชอบในหน้าที่ที่ตนถนัดเท่านั้น อย่างศิริพัตรากับสินีอยู่ฝ่ายประสานงานภายในประเทศซึ่งทำหน้าที่ติดต่อกับหน้าร้านเพื่อรับออเดอร์ จากนั้นก็ส่งรายชื่อและจำนวนสินค้าที่ลูกค้าสั่งไปที่ฝ่ายควบคุมสินค้าอีกทอดหนึ่ง

“นี่พวกเธอเย็นนี้จะไปกินกันอีกหรือเปล่า”

ตเชนทร์แอบย่องเข้ามาตามสองสาว เมื่อเห็นว่าหัวหน้าแผนกไม่อยู่ ทั้งสามคนมักจะนัดกันไปเที่ยวไหนต่อไหนหลังเลิกงานเสมอ จะมีก็ช่วงอาทิตย์ที่ผ่านมาที่ตเชนทร์มักขอตัวกลับก่อน เพราะเพิ่งได้แฟนหนุ่มมาหมาด ๆ

“ทำไมละ เลี้ยวนี้พอเลิกงานรีบกลับบ้านเลยไม่ใช่เหรอ แล้วจะมาถามทำไมให้เปลืองน้ำลาย” ศิริพัตราอดถอนขอดออกมาด้วยความอึดใจไม่ได้ ก็แหมเธอจะไม่เคยมีแฟนกับเขามาก่อนพอจะมีหนุ่ม ๆ มาจีบ ตัวเธอก็ค้นไขว้ความสามารถด้านกีฬาเอาชนะพวกนั้นเสียจนลอยร่นไม่เป็นขบวน

เฮ้อ...เมื่อไหร่ฟ้าจะส่งหนุ่มหล่อที่เล่นกีฬาเก่งมาให้เธอได้เชยชมบ้างนะ

“นี่ยัยสิ หล่อนจะเหม่อไปถึงไหนละ แม่คลีโอพัตราคนงาม” สินีมองสินีหน้าเพื่อ ๆ ของศิริพัตราก็พอจะเดาได้ว่าเพื่อนสาวกำลังคิดอะไรอยู่

ซิ...กำลังคิดถึงตานั่นละสิ

“นั่นสิ ผันถึงพ่อเทพบุตรกรีกหรือไวยะแม่ตุ๋นถนอม” ตเชนทร์ถึงกับเล่นเสียงสูง ทั้งยังทำดาระยับระยับด้วยเพราะมีเป้าหมายบางอย่างเช่นกัน

อูย...ดันเผลอตัวไปจะได้

ศิริพัศตราหัวเราะแหยๆ เพราะคันเหม่อหลุดโลกไปหน่อย เลยเปิดโอกาสให้ยัยเพื่อนตัวแสบสองคนนี้จิกกัดเอาเสียได้

“ไม่ต้องมาพูดเลย ตกลงพี่ช้าง” ตเชนทร์วัดสายตาจากตื้นขึ้นมามองทันที “เอ๊ย...พี่น้ำหวาน ถามทำไมล่ะหรือว่าเย็นนี้ว่างเลยจะไปด้วย”

“ก็ใช่นะสิยะ ก็พอรูปหล่อของฉันเขาไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ฉันก็เลยว่าจะไปเป็นเพื่อนเที่ยวกับพวกหล่อจนเสียหน่อย พักนี้ฉันไม่ได้ไปด้วยพวกหล่อจนตงเหงาแย่ล่ะสิ”

“แหม มันก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะพี่น้ำหวาน ก็แต่ไม่มีตงคอยกรีดกรีดอยู่ข้างๆ หูแต่นั้นเอง ยังไงซะจะมีพี่หรือไม่มีฉันก็ต้องไปที่นี่อยู่แล้ว” ศิริพัศตราพูดยิ้มๆ

ตเชนทร์กับสินีมองหน้ากัน ก่อนจะพูดออกมาพร้อมๆ กันว่า

“ยะหิ ไม่บอกก็รู้อยู่แล้ว”

บทที่ 2

ตกเป็นสามสาวกึ่งนั่งแท่นขึ้นมาที่สปอร์ตคลับแห่งนี้ ซึ่งไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก สปอร์ตคลับแห่งนี้เปิดบริการมาได้ห้าปีและยังเป็นหนึ่งในลูกค้าพิเศษของบริษัทที่ศิริพัตราทำงานอยู่ ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะเจ้าของสปอร์ตคลับแห่งนี้มีสาขาอยู่นับสิบสาขาทั่วประเทศทั้งยังเป็นเจ้าของบ้านจัดสรรครบวงจรที่มีผลประกอบการมากที่สุดบริษัทหนึ่งของประเทศอีกด้วย

ดังนั้นสปอร์ตคลับแห่งนี้ จึงกลายเป็นศูนย์รวมด้านกีฬาครบวงจรชนิดที่ทันทีที่ศิริพัตราได้มาเห็นเข้าเมื่อครึ่งปีก่อน ถึงกับหลงใหลจนถอนตัวไม่ขึ้น แม้แต่ค่าสมัครสมาชิกรายปีราคาเป็นหมื่นก็ยอมควักออกง่ายดายโดยไม่เสียดมเสียดยเลยแม้แต่ด้อย และด้วยเพราะบัตรสมาชิกหนึ่งใบสามารถพาตนเองเข้ามาได้สี่คน ดังนั้นคืนนี้กับตแซนทร์จึงได้รับอานิสงส์จากงานนี้ไปด้วย

ตลอดครึ่งปีที่ผ่านมา แทบจะทุกเย็นที่สามารถปลิกตัวมาได้ ศิริพัชรา ก็มาขลุกอยู่ที่นี่ตลอด โดยเฉพาะสองอาทิตย์หลัง ๆ มานี้หญิงสาวมักจะมาที่นี่ ทุกวันเพื่อพบกับใครบางคนที่นี่

ปอก

ปอก

ปอก

ปอก!

“โอ้ย!”

ศิริพัชราเอามือกุมศีรษะที่เพิ่งโดนลูกเทนนิสชนใส่เมื่อครู โชคดีที่ คู่ตีของเธอตอนนี้เป็นสินี เพราะถ้าเป็นพี่น้ำหวานละก็หวังได้ไปโรงพยาบาล แห่ง ๆ

“นี่ยัยยิ แกตีได้สามครั้งอีกแล้วนะ จะให้ฉันทำยังไงกับแกตินี้!”

สินีในชุดเทนนิสกระโปรงสั้นสีส้มสดใสทำสะเอวฉับ นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ที่เธอต้องมาทำหน้าที่เป็นโค้ชให้ยายเพื่อนสาวบ้ากีฬาแบบนี้ ว่าไปแล้วก็เป็นเรื่องน่าแปลก ศิริพัชราเป็นหญิงเก่งที่เล่นกีฬาได้ดีแทบทุกประเภทแต่กลับไม่เคยเล่นเทนนิสมาก่อน มีหน้าซ้ำไม่ว่าจะฝึกเท่าไรก็ไม่ได้เรื่องอยู่ดี ไม่รู้ว่าเป็นอาการแพ้หรือว่าใครสาปแช่งมา

“วันนี้ให้ฉันเป็นคนเสิร์ฟดีมั๊ยอะ” ศิริพัชราเห็นสินีกำลมุขไม่ให้อึ้งจะรู้สึกเจ็บแต่ก็ยอมอ่อนข้อให้เพราะในบรรดาเพื่อนทั้งหมดมีแค่สินีคนเดียวที่ตีเทนนิส เป็นอยู่บ้าง (หึ เอาไว้เป็นเมื่อไหร่ละอะจะไม่จ้อเลย ฮิ)

“พอๆๆ พอเลย ถ้าให้หล่อนเสิร์ฟลูกคงลอยโถ่งออกไปนอกสนามโน่น ฉันขี้เกียจวิ่งไปเก็บแล้ว”

คราวนี้หญิงสาวถึงกับทำหน้าจ้อยสนิท เพราะวันนี้ดูเหมือนว่าเธอจะ เล่นได้แยกว่าทุกวันจริงๆ เสียด้วย

อา...เป็นเพราะไม่ได้เห็นหน้าเขาหรือเปล่าอะ

ดวงตาคู้งามเหม่อลอยออกไปนอกสนามหัวใจลอยไปไกล รวากับว่า
ที่ถูกสายลมพัดพาไป

“มันเฮ้ออีกแล้ว”

ตเซนทร์ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ คอรัทเดินมาหาสินีที่ยังคงทำหน้าบูยอยู่

“ดู ๆ เป็นเอามากนะเนี่ย” สินีนั่น พร้อมกับสายหน้าไปมาอย่างแข็ง ๆ

“นี่ยัยตียังไม่เลิกเพื่อพกกถึงอีตาเจ้าของลั่นนั้นอีกหรือเนี่ย ฉันคิดว่า
หล่อนจะบ้าแค่สองสามอาทิตย์แรกซะอีก”

ตเซนทร์ทำหน้าเหมือนไม่อยากจะเชื่อ เพราะถ้าเทียบกับบรรทัดฐาน
ของตนเองแล้ว แค่สองอาทิตย์ที่หลงคลั่งขายลัคนาก็เรียกได้ว่านานมากแล้ว
ยิ่งผู้ชายที่ไม่น่าจะจับได้แบบนี้ยิ่งไม่น่าสนใจเพิ่มขึ้นไปอีก

“เลิกได้ยังไม่สะใจ เจ็กรู้นี้ยัยตีมันไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน ฉันสะ
หวั่นใจจริง ๆ กลัวว่าถ้าตานั่นเกิดมาเห็นยัยตีเข้าคณของเราจะโดนเจาะไข่แดง
ฟรี ๆ นะสิ”

ผู้ชายที่หญิงแท้และเทียมกำลังติดถึงกันอยู่ก็คือ จัสตินหรือภูวนัย
ชราธิป ทายาทเพียงคนเดียวของทำนุประชนบริษัท ตอนนี้เขาคำรงตำแหน่ง
เป็นรองประธานบริษัทในเครือชราธิป และยังรับหน้าที่ดูแลซานดี้ สपोर्टคลับ
ที่มีสาขามากมายอีกด้วย ที่สำคัญนายจัสติน ภูวนัยคนนี้ยังเป็นผู้ชายที่ทั้งหล่อ
เท่ ตรงสเปกสาว ๆ ทั้งหลายก็เลยทำให้เขาติดหนึ่งในสิบที่มีผู้หญิงอยากนอน
ด้วยมากที่สุดของนิตยสารเพลย์บอยชื่อดังของเมืองไทย

ปัญหาก็คือศิริพัทธาเองก็เป็นหนึ่งในสาว ๆ ที่คลั่งไคล้เขาด้วยเช่นกัน
ถึงศิริพัทธาจะคิดว่าตัวเองมีความสวยอยู่ในระดับหนึ่ง แต่สำหรับเพื่อนทั้งสอง
คนที่อยู่ใกล้ชิดได้เห็นทุกแง่ทุกมุม ศิริพัทธาคือผู้หญิงที่ขายหนุ่มส่วนใหญ่
หลงใหล หญิงสาวมีใบหน้าสวยคม มีเนื้อมากที่อวบอ้วนจนมากเกินไปจนจินตนาการ
ได้ มีเอวคอดกิ่วราวกับนาฬิกาทราย มีหน้าขำยังมีสะโพกที่กลมกลิ้งเล็งเล็งที่
น่าลูบไล้เป็นที่สุด

แบบนี้ถ้าอิตาลีอายอะไรนั้นเห็นเข้า มีหวังกระโดดเข้าใส่เหมือนสุนัขเหินเจ้าของแหง ๆ เพราะนอกจากความหล่อรวยที่หมอนั้นมีอยู่ในตัวเองแล้ว เจ้าตัวยังได้ซื้อติดอันดับหนุ่มเพลย์บอยที่ดวงหญิงไม่จำหน้ากันของปีศาจด้วย

ในที่สุดหลังจากพยายามต่ออีกเกือบสองชั่วโมง สินีก็ต้องยอมแพ้ ลุกตีแบบโหมวันของศิริพัทธาจนได้ หญิงสาวถึงกับลื่นห้อยเพราะต้องวิ่งไปเก็บลูกทุกครั้งศิริพัทธาเลิฟ จนทั้งคู่มิได้สติได้กันเสียที ดังนั้นเกมนี้จึงกลายเป็นเกมวิ่งเก็บลูกไปเรียบร้อยด้วยประการฉะนี้

"แอ่ๆๆๆ ดันไม่ว่างแล้ว"

"ดันก็เหมือนกัน"

สินีหันไปมองคเชนทร์ที่นั่งหน้าซีดอยู่ที่ยานี้

"พี่น้ำหวานไม่ได้ทำอะไรชักหน่อย แล้วทำไมหมดแรงล่ะ"

"ดันไม่ได้หมดแรง แต่ดันปวดตาเฟีย!...ก็ดันมองหล่อนวิ่งไปวิ่งมาเป็นสิบๆ เทียว ถ้าไม่ปวดตาสิแปลก"

ศิริพัทธามองเพื่อนทั้งสองคนแล้วก็ยิ้มแห้ง ทั้งคู่ดูเหมือนจะหมดแรงไปจริง ๆ ขณะที่เขายังเพ่งเหมือนกบิได้อุ่นเครื่องเท่านั้น

...แล้วแบบนี้เธอจะทำยังไงดีล่ะเนี่ย

ขณะที่หญิงสาวกำลังติดตามทางออกไปให้ตัวเธอ คเชนทร์กับสินีก็เบิกตากว้างเหมือนมองเห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้ตกใจจนซ็อก

หือ...มองอะไรกัน

"เดี๋ยว อย่าเพ่งหัน" สินีหันมาเห็นตอนที่ศิริพัทธากำลังหันมองตามสายตาของพวกเธอไปพอดี หญิงสาวพยายามห้ามแล้ว แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ทัน เพราะทันทีที่เพื่อนสาวมองเห็นสิ่งเดียวกับที่เธอเห็นเมื่อครู่ ศิริพัทธาก็ถึงกับตัวแข็งไป จากนั้นก็หันหน้าเดินลุ่ม ๆ ไปที่กระเป๋ายของตัวเองทันที

"อะ...ยัยติ เป็นอะไรหรือเปล่า" คเชนทร์ค่อย ๆ ตามออกมาอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก เพราะภาพที่พวกเธอเห็นนั้น เป็นภาพที่น่าจะทำให้ศิริพัทธารู้สึก

สะท้อนอารมณ์เป็นที่สุด

ก็แหม...คงไม่มีผู้หญิงคนไหนทำได้ หลังจากที่ได้เห็นผู้ชายที่ชอบเดินตลอดเลยมา กับสาวสวยหุ่นสะบึ้มแบบนั้นแน่ๆ

ภาพที่ทั้งสามคนเห็นก็คือภูวนัยเดินมากับสาวสวยอวบอิม คนหนึ่ง ต่อให้ทั้งสองคนไม่บอกก็รู้ว่าน่าจะเป็นแฟนกัน ทว่าภาพนี้ก็กลับทำร้ายจิตใจสาวน้อยสาวใหญ่ที่อยู่ในสปอร์ตคลับแห่งนี้กันทั่วหน้า ไม่เว้นแม้แต่ศิริพัตราที่ยืนนี้อยู่ตรงนั้นด้วย

สองสาวค่อยๆ ย่องเข้าไปหาศิริพัตราที่ละนิดๆ เพราะกลัวว่าจะเห็นฉากเพื่อนสาวยืนร้องไห้ น้ำตาซึมอยู่เฉยๆ แต่ทว่า

เอ่อ...มันอะไรนะ

ศิริพัตรากำลังยืนกอดพันกรอด ใบหน้าสวยมึงตั้งอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าแบบนี้ ถ้าจำไม่ได้ผิดเหมือนกันกับเมื่อเดือนก่อน ตอนที่เพื่อนสาวหันไปตำเจ้าจิกโก่สองคนที่ตะโกนแซวตลกขำๆ เป็นกระเทยตลกๆ ไม่มีผิด ที่สำคัญตอนนั้นยังตำเสียพวกมันหนักกระเจิง ถึงตอนหลังพวกมันจะกลับมาแก้แค้น แต่ก็โดนตลกขำๆ ต่อกรรมแตกไปก็เถอะ แต่สีหน้าแบบนี้ทำเอาคนที่ได้เห็นถึงกับขวัญเสียได้ง่ายๆ เลยนะ

"ฉันจะสาปแช่งแม่นั้นๆๆๆ"

เหวอออ กลายเป็นวิญญูณแดนกันไปซะแล้ว!...ตลกขำๆกับตลกขำๆกันตัวกลม

"จะ...ใจเย็นๆ ก่อนนะเพื่อนรัก บางทีอีกเดี๋ยวเขาก็คงเบื่อกับแม่นั้นแล้ว เราปล่อยสัตว์โลกให้เป็นไปตามกรรมเถอะนะ" สติพยายามอย่างเต็มที่ที่จะกล่อมเกล่าจิตใจของเพื่อนรักให้กลับมามีสติในทางธรรม

"เธอเข้าข้างแม่นั้นเธอ!" ศิริพัตราหันขวับมาพร้อมกับทำหน้าบึ้ง สติถึงกับกลืนน้ำลายเอือก แล้วรีบไปหลบหลังตลกขำๆทันที

"เปล่าๆ ฉันก็แค่ไม่อยากให้เธอไม่สบายใจเท่านั้นเอง" สติรีบแก้ตัว

ก่อนจะพลอยโดนลูกหลงไปด้วย

"เอ่อ...ว้าย ค่ายจริงป่านี่แล้วเหรอเนี่ย เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เตียววันนี้เจ้เป็นเจ้ามือเอง เราไปกินข้าวกันเถอะนะ" คเชนทร์รีบเปลี่ยนเรื่องพูดถึงขนาดยอมควักกระเป๋าเพื่อคลี่คลายสถานการณ์นี้โดยเร็วที่สุด และแล้วทั้งสองคนก็รอดออกมาจากคอร์ทเทนนิสได้สำเร็จ

"นี่" คเชนทร์กระซิบเบาๆ ข้างๆ คินี "หล่อนอย่าลืมหารำอาหารกับฉันคนละครึ่งถ้วยนะยะ"

"อ้าว ทำไมไม่เป็นแบบนั้นล่ะ" คินีกระซิบตอบกลับไปด้วยโทนเสียงเดียวกัน

"เมื่อกี้นี้ ถ้าฉันไม่ช่วยหล่อนเอาไว้หล่อนจะรอดมาพุดอยู่แบบนี้หรือยะ"

เอ่อ...จริงด้วย

"ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นพี่น้ำหวานออกไปก่อนก็แล้วกัน สันเต๋อนค่อยเอาติน" เจอไม้เท้าคเชนทร์ได้แต่ก่ดฟันกรอดแต่ก็ต้องยอมให้เพราะไม่อย่างนั้นคินีมีหวังเซ็ดเองง่ายๆ ว่าไปแล้วพวกเชอูจิกนีสัยของศิริพัตราตี และกลัวว่าตัวเองจะโดนลูกหลงไปด้วยถึงต้องยอมควักเนื้อกันแบบนี้

ลองถ้าเมื่อไหร่ศิริพัตราโกรธขึ้นมาล่ะก็ รายนั้นไม่ว่าใครก็เอาไม่อยู่ทั้งนั้น

เอื่อ...อยากให้เห็นหน้าสามีในอนาคตของยัยนี้จริงๆ ว่าจะทนมือทนไม้สักแค่ไหน

"ฮัลลวี่"

"ค่ายจริงที่รัก เป็นหวัดหรืออะ ให้ฉันนี่ตามหมอให้มัย" น้ำเสียงแหลมสูง พร้อมกับว้าวอวฮัดที่กระแจะเข้ามาใกล้ ทำให้ภวนัยรู้สึกรำคาญจนอยากจะสั่งให้คนจับผู้หญิงที่นั่นข้างๆ โยนออกไปนอกห้องทำงานไกลๆ นี่ถ้าไม่เพราะ

เจ้าหล่อนร้ายกาจจนไล่บรรดาสาว ๆ ของเขาไปจนหมด เขาคงไม่ต้องมาติดอยู่กับเธอแบบนี้

จะว่าไปแล้วนอกจากเช็กส์ที่ดูดีต่อร้อนแรง แม่นีก็น่ามีประโยชน์อะไรเลยสำหรับเขา เห็นทีคงต้องหาทางสลับให้หลุดภายในเร็ววัน ก่อนที่จะไร ๆ มันจะยุ่งยากไปกว่านี้

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ต้องสนใจ เตียวหม่ต้องรีบทำงานพวกนี้ให้เสร็จภายในวันนี้ ยังไงคุณกลับไปก่อนก็ได้นะ ผมอาจจะอยู่จนตึกหรือไม่กี่คางที่นี้เลย”

กวนนี่ยพยายามไล่สิริวรรณให้ออกจากห้องไปโดยเร็วที่สุด เพราะไม่ต่อยอยากจะทำอะไรสักอย่างไปมากกว่านี้อีกแล้ว...ผู้หญิงด้าลองตามติดขนาดนี้ จะหวังอะไรได้นอกจากต้องการจะจับเขาเท่านั้นเอง

“ถ้าคุณอยากจะค้างที่นี่ ฉันให้อันนี้ค้างเป็นเพื่อนมัยล่ะคะ” เรือนร่างอวบอัมกระแจะเข้ามาใกล้พร้อมกับส่งสายตาย่างมีความหมาย

กวนนี่ยถึงกับเสียความตั้งใจไปชั่วครู่ ก็นะ...เขาเป็นเพียงชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยังมีความต้องการเต็มเปี่ยม และถึงแม้ว่าสิริวรรณจะนำว่าตาสู้สักแค่ไหน แต่ทางด้านสิริระและความเก่งกาจบนเตียงแล้ว ในบรรดาผู้ชายทั้งหมดสิริวรรณยอดเยี่ยมที่สุด

“ไม่ต้อง งานพวกนี้คุณพ่อของผมต้องการให้เสร็จภายในคืนนี้” กวนนี่ยเห็นใบหน้าที่ของหญิงสาวเริ่มงอแงมากขึ้น ก็รีบเปลี่ยนน้ำเสียงของตนให้อ่อนโยนเพื่อเอาใจทันที

“เอาอย่างนี้ดีมัย ไ่ว่ฟรุ่งนี่ผมจะพาคุณไปทานอาหารเที่ยง แล้วเรามาต่อยไปเที่ยวกันต่อ วันนี้คุณกลับไปก่อน ไปเตรียมตัวเกี่ยวกับผมฟรุ่งนี่เถอะนะครับ นะคนดี อย่าทำให้ผมลำบากใจสิ”

ด้วยใบหน้าที่หล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์กับน้ำเสียงทุ้มชวนให้ฝันถึง มีหรือจะไม่สามารถเปลี่ยนใจสิริวรรณได้ ไม่ใช่แต่สิริวรรณเพียงคนเดียวเท่านั้น ต่อให้

ผู้หญิงร้อยทั้งร้อย พอเจอท่าทางการเอาอกเอาใจของภูวนัยเข้าส่วนใหญ่ก็มักจะใจอ่อนจนยอมทำทุกอย่าง

“กะ...ก็ได้ละ ถ้าอย่างนั้นอันนี้กลับก่อนนะละ ไว้เจอกันพรุ่งนี้นะละที่รัก”

ก่อนจะออกไปสิริวรรณยังไม่วายคิดว่าชายหนุ่มมามอบจูฬิตอันสุดดีมาให้ เพื่อให้มั่นใจว่าพรุ่งนี้เขาจะไม่ลืมหน้าของเธอกับเขาอย่างแน่นอน กว่าทั้งสองคนจะแยกจากกัน เสื้อผ้าของสิริวรรณก็หลุดลุ่ยจนแทบไม่เป็นทรง

“แนใจจะละว่าไม่เปลี่ยนใจเรื่องที่จะให้อันนี้ต่างที่นี้”

“คุณคงต้องรีบไปแล้วละครับ ไม่อย่างนั้นถ้าผมทำงานไม่เสร็จคุณพ่อคงโกรธมาก”

กว่าสิริวรรณจะรวบรวมสติแล้วเดินออกไปจากห้อง ก็ต้องใช้เวลาหลายนาที ทว่าทันทีที่หญิงสาวคล้อยหลังไปภูวนัยก็รีบคว้าโทรศัพท์ขึ้นมากดโทรออกทันที

“วีวีหรือครับ เตียวผมจะไปรับนะครับ แต่งตัวให้สวยๆ ละ แล้วเจอกัน”

คาสโนวาก็ยังเป็นคาสโนวาอยู่วันยังค่ำ ต่อให้สิริวรรณกำจัดหญิงสาวไปมากมายสักแค่ไหน แต่ชายหนุ่มก็ยังมีเก็บสำรองเอาไว้อยู่ดี

ขณะที่ภายในห้องกำลังมีการนัดแนะกันอยู่ สิริวรรณที่เดินออกมา ก่อนกลับไม่ได้ตรงไปขึ้นรถของคนที่ตนขับรถของภูวนัยขับมาจอดไว้ให้เมื่อครูหญิงสาวมองซ้ายมองขวาไปรอบๆ จากนั้นก็หายเข้าไปในห้องน้ำส่วนกลางอย่างรวดเร็ว

“ของอยู่ไหน”

“อยู่ในห้องน้ำห้องที่สามจากด้านหลัง”

สิริวรรณรีบไปยังห้องน้ำห้องที่สาม ตามที่ตนในโทรศัพท์บอกเอาไว้

ทันที ในตอนนั้นไม่มีใครอยู่ในห้องน้ำเลยแม้แต่คนเดียว อาจเป็นเพราะสปอร์ตคลับแห่งนี้เป็นสปอร์ตคลับที่ใหญ่มากและค่อนข้างค้ำึงถึงความสะอาดสบายของสมาชิกจึงได้สร้างห้องน้ำเอาไว้มากมาย เพื่อสะดวกในการเข้าใช้บริการ

เมื่อเข้าไปในห้องน้ำ สิริวรรณก็รีบมองไปรอบๆ จากนั้นก็ยกฝากระเบื้องที่ปิดถังใส่น้ำชักโครกออก แล้วควานมือลงไป

เจอแล้ว!

ถุงสีขาวถูกมัดเอาไว้เป็นก้อนๆ อย่างแน่นหนา เพื่อป้องกันน้ำเข้าจำนวนห้าใบถูกหย่อนเอาไว้ในถังน้ำ พอสิริวรรณเจอเข้าก็ดีใจมาก หญิงสาวหยิบถุงเหล่านั้นใส่ถุงพลาสติกที่เตรียมเอาไว้ จากนั้นก็หย่อนใส่กระเป๋าใบโตของตนเองอีกทีหนึ่ง แล้วก็ออกจากห้องน้ำไป

พลัก!

“โอย อะไรกันเนี่ย เดินไม่ดูตาม้าตาเรือเลยนะยะ” หญิงสาวตวาดแว๊ดออกมาอย่างหัวเสีย

ขณะที่กำลังรีบเดินออกจากห้องน้ำ สิริวรรณก็ชนโครมเข้ากับใครบางคนอย่างแรงจนร่างอวอ้มเขลลไปหลายก้าว ด้วยความเอาแต่ใจทั้งที่เมื่อครู่ตนเองเป็นฝ่ายเดินคุ่มๆ ไม่มองใครเพราะต้องการจะรีบออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด สิริวรรณจึงพูดโพล่งออกไปอย่างอารมณ์เสีย

“คุณเองก็ไม่ดูอะไรเลยเหมือนกัน จะรีบไปตามใครหรือคะ” คำพูดที่กำลังจะขอโทษทั้งที่ตัวเองก็ไม่ได้ผิดถูกก็สิ้นกลับเข้าไปในลำคอทันที เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายดูจะปากร้ายและไร้เหตุผลสุดๆ เพราะจริง ๆ แล้วอีกฝ่ายต่างหากที่เดินไม่ดูตาม้าตาเรือเดินมาชนเธอเองด้วยซ้ำ แล้วแบบนี้จะให้ขอโทษ อี...ฝันไปก่อนเถอะ

“ตายจริง เธอนี้ไม่มีมารยาทเลยนะ ชนคนแล้วยังไม่ยอมขอโทษแบบนี้ น่าเกลียดจริง ๆ” สิริวรรณยังไม่ยอมรับผิดชอบ กลับยิ่งโยนความผิดไปที่อีกฝ่ายมากขึ้น

"คนที่น่าเกลียดมันชอบมากกว่าละมั้ง เดินมาชนคนอื่นแล้วโยนหน้าด้าน โยนความผิดให้เขาอีก หน้าตาก็ตื้ออยู่หรอกนะ แต่หน้าแบบนี้ไม่ต้องแต่งหน้าแล้วละมั้ง"

"นี่เธอ!" สิริวรรณโกรธจัดจนอยากจะตบหน้าสวยๆ ของอีกฝ่าย แต่พอนึกได้ว่ายังมีเรื่องสำคัญที่ต้องไปทำ มากกว่าการที่จะมาเสียเวลาทะเลาะกับผู้หญิงตรงหน้า หญิงสาวก็ขมความไม่พอใจเอาไว้ จากนั้นก็กระแทกเท้าเดินผ่านไปอย่างอารมณ์เสีย

"นิสัยไม่ดีเลยจริงๆ"

คู่กรณีของสิริวรรณบนพุ่มพำ จากนั้นก็เข้าไปทำธุระในห้องน้ำเหมือนอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่แรก

"หายไปนานเลยนะยะ ฉันล่ะนึกว่าหล่นไปสร้างสาวชะแล้ว" ตเชนทร์พูดด้วยท่าทางประชดประชัน เพราะถูกปล่อยให้อยู่ยืนรอกับสินีอยู่นาน

"ก็เมื่อกี้นี้ฉันไปเจอัยัยผู้หญิงบ้านั้นเข้าล่ะสิ เสียเวลาอยู่ตั้งนานนะ"

ที่แท้ผู้หญิงที่เดินชนกับสิริวรรณเมื่อครู่ก็คือศิริพัตรา ที่สำคัญก็คือศิริพัตราจำผู้หญิงที่เดินชนกับเธอได้ตั้งแต่แรก คือผู้หญิงที่เดินเตยข้างผู้ชายที่เธอแอบปลื้มอยู่คนนั้น แบบนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นแรงดันที่ทำให้เธอจำผู้หญิงคนนั้นได้ก็เป็นได้

"ผู้หญิงบ้า?"

ตเชนทรรับสินีมองหน้ากัน เพราะไม่เคยเห็นศิริพัตราเคยว่าใครแบบนี้มาก่อน

"ใครเธอ" สินีอดแปลกใจไม่ได้เพราะปรกติแล้วศิริพัตราแทบไม่เคยต่อว่าคนอื่นสักห้วงเลย ตลอดสองปีที่รู้จักกันมาเพื่อนสาวคนนี้มีอะไรก็มักจะพูดออกมาตรง ๆ หรือต่อให้ไม่พูดก็ไม่เคยหยิบยกขึ้นมาินินทาแบบนี้

"นั่นสิ ฉันล่ะอยากจะเห็นจริงๆ ว่าใครกันนะที่ทำให้เธอเป็นเตี๊อดเป็นเตี๊นดังขนาดนี้ได้" แม้แต่ตเชนทร์เองยังรู้สึกแปลกใจ

“ก็แม่ผู้หญิงคนนั้นที่เดินอยู่กับคุณภวนัยยังโง่ละ” ศิริพัทธราพูดออกมาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“हां” สองสาวถึงกับร้องออกมาพร้อมกันอย่างตลกใจ

ไปๆ มาๆ ยังโง่ถึงมาเจอกันได้ละเนี่ย... ทั้งคู่แอบคิดในใจ

พอเห็นท่าทางสงสัยของเพื่อน ๆ ศิริพัทธรา ก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ให้ทั้ง สองคนฟัง ทั้งคู่พอได้ฟังแล้วก็ทำสีหน้าเปลี่ยนไปมา เพราะไม่รู้ว่าจะพูด ยังไงดีกับโชคชะตาที่แสนจะเล่นตลกแบบนี้

ความจริงแล้ว เรื่องที่ศิริพัทธราชอบฮือฮาตามสโนวานั้นก็เพราะเมื่อเกือบสองเดือนที่แล้ว ศิริพัทธราเดินมาเจอกับตานั่นตอนที่เพิ่งกลับมาจากเมืองนอกใหม่ ๆ วันนั้นเขาเข้ามารับหน้าที่ดูแลสปอร์ตคลับแห่งนี้ตามคำสั่งของประธานบริษัทซึ่งก็คือคุณพ่อของเขานั้นเอง

ในตอนนั้น กามเทพก็ดันสะกดเท้าตัวเองล้มทำให้แผลมสรเข้าไปที่หัวใจของศิริพัทธราเข้าอย่างจัง ตั้งแต่นั้นมาศิริพัทธรา ก็เอาแต่คิดถึงภวนัย ทั้งที่ข่าวเรื่องความเจ้าชู้ของเขาก็มีมาให้เธอได้รับรู้ตลอดแท้ๆ

“ก็ดีแล้วที่ไม่มีเรื่องกัน เธอคงไม่คิดนะว่า ถ้าเกิดเธอไปทะเลาะกับแฟนสาวของเขาแล้ว ผู้ชายคนนั้นจะยอมให้พวกเรามาเดินลอยชายอยู่แถวนี้ นะ คนเราไม่ว่ายังไงก็ต้องเลือกแฟนของตัวเองก่อนอยู่แล้วละ”

ทเรนทร์พูดออกมาโดยไม่หันคิดทำเอาสินีถึงกับอ้าปากค้างอย่างตลกใจ เพราะห้ามคำพูดเมื่อครู่ไม่ทัน

“พี่ช้าง” สินีเดินเสียงสั้นๆ ออกมา พยายามจะเตือนทเรนทร์ว่าเมื่อครู่ได้พูดคำต้องห้ามออกไปเสียแล้ว

“อะไรละยะ ทำไมต้องทำหน้าที่แบบนั้นด้วยก็มันเป็นเรื่องจริงนี่นา ที่สำคัญทำไมหล่อนเรียกฉันว่าพี่ช้างละยะ” ทเรนทร์ยังคงไม่รู้ถึงความผิดพลาดนั้น และยังดงยั่นยันความผิดของตนเองเท่าเดียว จนกระทั่งรู้สึกได้ว่าศิริพัทธราจะเวียนไป

ตอนที่ตเชนทร์หันมองไปทามเพื่อนสาวรุ่นน้อง กระเทยสาวรุ่นพี่อิงกับกริตร้องออกมาแบบไม่มีเสียง เมื่อเห็นสีหน้าคำทะมึนของศิริพัตรา

“พะ...พี่ขอโทษนะน้อง” ตเชนทร์พูดด้วยท่าทามสำนึกผิดสีหน้าบ่งบอกถึงความรู้สึกเสียใจเต็มเปี่ยม

สินีอยากจะข่วนหน้างามๆ ของพี่ช้างให้ยับตามมือ กว่าที่เธอกับพี่ช้างจะทำให้ศิริพัตราดีขึ้นได้ก็ต้องเสียเงินเลี้ยงข้าวแม่ที่มีมือหนึ่ง มาตอนนี้ฉันมาเจอคำพูดแสดงใจที่พี่ช้างพูดให้ฟังเต็มๆ แบบนี้

พวกเธอยังต้องเสียอะไรอีกล่ะเนี่ย!

สินีแอบเหล่มองกระเป๋าวินตัวเอง อืม...เดือนนี้เหลือเงินเท่าไรนะ

“ไม่เป็นไรล่ะ พี่พูดถูกแล้ว ถ้ายังไม่ติดขอตัวกลับบ้านก่อนนะค่ะ”

ศิริพัตราพูดจบก็เดินลุ่มๆ ไปทันทีทิ้งให้เพื่อนสาวสองคนมองตามด้วยความเป็นกังวลที่ไม่สามารถช่วยเพื่อนได้

“เป็นไฉล่ะ ปลายทางตายเพราะปากแค่ว่าเลย พี่ช้างนะพี่ช้างทำกันได้” สินีบ่นอุบแก้มทั้งสองข้างปองออกมาอย่างแฉ่งฉ่าง

“ก็ฉันลืมตัวนั่น” ตเชนทร์ทำหน้าจ้อยสนิท เพราะรู้ว่าตัวมันไปพูดในเรื่องที่ไม่ควรไปเสียแล้ว

“เฮาเออะ กว่ายายจะพินตัวก็ตงอีกซักพัก ไว้ตอนนั้นเราค่อยวางแผนเลี้ยงข้าวยายอีกทีก็แล้วกัน”

ตเชนทร์พยักหน้าเห็นด้วย วันนั้นทั้งสองคนจึงแยกย้ายกันกลับบ้านไปอย่างห่อเหี่ยว ส่วนศิริพัตราเองก็กลับห้องพักไปอย่างเศร้าซึม